

GEÇMİŞ BİR YANA, BUGÜNÜ HATIRLAYABİLİR MİYİZ?

MomentDergi'ye başlarken, "gündeliğe gömülü iktidar pratiklerinin kurumsal gücünü es geçmeden, söz konusu kurumsallığa karşı çıkan güçlendirici mikro örnekleri sosyal ve beşeri bilimlerin akademik sözünün içinden geçirmeye çalıştığımız bir süreci başlatmak istiyoruz" dedik... Bir kültürel çalışmalar dergisi olarak böylesi bir derdin peşinden giderken her sayıda farklı bir temayla tartışmalar yürütüyoruz. Ancak, ülke ve dünya gündemiyle koşut olarak hızla değişen, "neler oluyor?" dedirten öyle çok tartışma odağı açılıyor ki önümüzde, temaları bir sıralamaya sokmak zorlaşıyor. Bir yandan da çağın ruhunu imlediğini söyleyebileceğimiz bu hızlı akış *akılda tutmayı* neredeyse imkânsızlaştırıyor.

Savaşlar, açılımlar, ayrımcı söylemler, fitratlar, göçler, iş kazaları, yolsuzluklar, polis şiddeti, paraleller, anayasal haklar, insan hakları, sağlık faşizmi, soykırımlar, özürler... derken

PAST ASIDE, *COULD WE REMEMBER TODAY?*

As we were taking off to MomentJournal, we "aim[ed] to start a process, through which we integrate the cases that resist the implications of institutional power for everyday life, into the academic word." As we pursue this aim, we run discussions over different themes in every issue of the journal. But in parallel to the momentum of the national and world agenda there emerge so many topics of discussion that force the speed of the thinking process and make one wonder "what is at hand," and thus, impede the ordering of the themes for each issue. Besides, this rapid flow makes it almost impossible *to take for* the flow of life.

Wars, extensions, discriminatory discourses, rhetoric of creation, migration, work accidents, corruption, police violence, "parallel structures", constitutional rights, human rights, health fascism, genocides, apologies... and our attempts to understand turn into notes we draw into history.

olanı biteni anlama çabalarımız bir yandan da tarihe düştüğümüz notlar oluyor. Eyleyen özneler olmamızın sorumluluğunu daha görünür kılan bu hızlı ve derin akış “Yeni Türkiye”nin “yeni”sinin dışarıda bıraktığı ne varsa önüne katıp yol almak istiyor. Bir yandan “yeni” ye vurgu yaparken, diğer yandan kesintiye uğrayan “eski güzel günler”in kaldığı yerden devam edeceğini vadeden ve geleneği yad eden düşün, toplumu yeniden inşa etme telaşı içerisinde.

Telaşlı bir yıkma ve yeniden inşa etme süreci bireyi *an’ı* yaşamaya çağırıyor. İşte o an, zeytin ağacı bir anı olup çıktığında şimdi’nin ve burada’nın ihtisamlı *yenisi*, kapsama alanını genişleterek, hatırlarken unutmayı talep ediyor. Hatırlanmaya mazhar olanın ve unutulmayı hak edenin sınırını çizen “şimdi ve burada”nın egemen olduğu zamanlar, modernin bize öğrettiği her şeyi anlayabilme, kurabilme, değiştirebilme hırsının nfileliğinin örtüsü ve aynı zamanda aynası olabilir mi? İnsanın içerisine itildiği tekillik hallerinde tam da o tekillik hallerine sıkıştırılmış biçarelik hâli tarihe düştüğümüz notları siler mi?

This rather rapid and deep flow, which makes the responsibility of human-as-subject ever clearer, tends to persist in its route, sweeping all those, which are excluded from the newness of the “new Turkey.” The thinking pattern that simultaneously emphasizes the “new” and promises the continuity of “the good old days” that are supposed to have been interrupted, is in a rush to reconstruct the society.

An uptight process of destruction and reconstruction calls the individuals to live the *moment*. It is exactly that moment, that sumptuous *newness* of “here and now,” which demands forgetting while remembering, through extending its zone of coverage. Can the times, ruled by “here and now” that draws the boundaries of what is to be remembered and forgotten, function as both the veil for and mirror of the futility of the modern ambition to understand, construct and change anything and everything? Would the wretched state of being, imbedded in the states of singularity that the human-as-such has been pushed into, erase the notes we have drawn into history?

Notlarımız, yazmalarımız olmasa bu hızla akan kopuşlar döneminde hatırlamayı nasıl beceririz? Geçmiş bir yana bugünü hatırlayabilir miyiz? Çözülme anlarına özgü bölük pörçüklükten malul hafızamız bugünü bugünden nasıl tutar? Özetle, bugünü kayıt altına almaya çıktığımızda, arşivlemenin ötesine geçmenin, bugünü, bütünsel ve fakat parçaları es geçmeden anlamının bir yolu kalmış mıdır? Oysa tam da “şimdi ve burada”nın ısrarı bugünle *şimdi ve burada* halleşmeyi dayatıyor. Dolayısıyla, düşünmeyi-sözü *an’a* sabitliyor; birlikte hareketi şahsiyete çekiyor, şahsiyeti birlikte olabilme yollarına yığıyor ve yine dolayısıyla, bugünü anlamayı arşivliyor.

Bugünü düşünerek, arşivlere esir düşmeden hatırlayarak, hafızayı yaşayarak kurmak ve yaşamayı hafızayla kurmak için pek tabii ki umut var. Umut, belki de, gündelik yaşamda kurumsal iktidarın sayısız mikro görüntüleri karşısında sayıca çokluğun yüksek sesini duyurmaktan ziyade bir arada durarak eyleyebilmekten, akademide/entelektüel işgalde şimdi ve buradanın çağrısına direnmekten, sözün işlediği her alanda popülerle elit

The past aside, can we remember today? How would our memory, wounded by the fragmentation of the periods of breakdowns, hold onto today from within today? All in all, is there a way left to record and understand *today*, without falling into archiving, and with a view to the totality, yet refraining from ignoring the parts? But the persistence of “here and now” forces us coming to terms with today, *here and now*. Thus it fixes thinking-word to the *moment*; it retrieves togetherness to personal existence; stacks the personal on the path to togetherness and hence, archives understanding *today*.

There is certainly hope to construct memory through life and life through memory by thinking on today, and remembering while refraining from falling prey to archives. The hope, perhaps, lives in daily life through the ability to act in the face of numerous micro appearances of institutional power, rather than announcing the loud sound of the majority, in academic and intellectual life through the resistance to the call of here and now, and in all spheres where word counts through the refusal to abide with the

arasında tercihe sıkıştırılmayı reddetmekten geçiyor. Umut, belki de olan bitene, yaşadığımız coğrafyanın bugününün müstesna özelliklerine kısıtlanmadan geçmişle kurulan devamlılık içerisinden, ama geçmişi tekerrür ettirme hatasına düşmeden bakmakta ve müdahale etmek için aranan imkân alanlarında yatıyor.

MomentDergi'nin farklı temalarla şekillenen sayılarında böyle bir bakma biçiminin peşine düşmek kaygısıyla *an'ı yakalamayı* değil, bugünü hafızaya yerleştirmeyi, hafızayı bugünle yaşatma hattının çizilmesini umuyoruz.

dictum of preference between the popular and the elite. The hope, perhaps, lies in looking at the state of affairs, with a broader perspective that goes beyond the specific features of the “now” of a particular geographical context, and that considers the continuity with the past without falling a prey to repetition. It might also be found in the spheres of possibility, searched for interfering with that specific now.

We hope that the issues of MomentJournal, shaped around different themes, would offer the path to pursue such a way of looking that would enable one to locate *today* in the memory and to make memory live in and through today, and one that resists to be caught by the *moment*.